

Sygn. akt IV KK 436/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza
w sprawie **T. S.**

skazanego z art. 158 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 2 kwietnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 17 czerwca 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z
dnia 28 stycznia 2014 r.,

**1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym,**

2. zarządza zwrot opłaty kasacyjnej na rzecz skazanego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 28 stycznia 2014 r., uznano oskarżonych T.S. i J.G. za winnych przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 158 § 1 kk skazano każdego z nich na karę roku i 4 miesiące pozbawienia wolności.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją obrońcy obu skazanych oraz osobistymi apelacjami T.S. i J. G. Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy wyrokiem z 17 czerwca 2014 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od powyższego wyroku obrońca skazanego T. S. wniosła kasację, w której zarzucono rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

I. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez rażące naruszenie przez Sądy obu instancji swobodnej oceny dowodów, prowadzące do jej dowolności i w konsekwencji do dokonania błędnych ustaleń faktycznych i przypisania skazanemu winy w popełnieniu przestępstwa pobicia J. S., wskutek oparcia się wyłącznie na dowodach przemawiających na niekorzyść skazanego, przy pominięciu istotnych sprzeczności tychże dowodów z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z wyjaśnieniami skazanych, jak i zeznaniami świadków [...], a także z zeznaniami złożonymi przez samego pokrzywdzonego w toku postępowania sądowego, a nadto z opiniami psychologicznymi, jak i pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, przy zaniechaniu przeprowadzenia wszystkich dowodów ujawnionych w sprawie, danie wiary sprzecznym i niekonsekwentnym zeznaniom pokrzywdzonej, co skutkowało orzekaniem z naruszeniem zasady dążenia do wykrycia prawdy materialnej;

II. art. 4, art. 5 § 2, art. 92, art. 167, art. 170 i 410 k.p.k., poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie bez przeprowadzenia dowodów wnioskowanych przez obrońcę oskarżonego, a mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności dowodu z zeznań świadka Z. O., dla ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzenia, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem Sądy obu instancji dokonały ustaleń

faktycznych w oparciu o zeznania świadka G. S. pozostającej w konflikcie ze skazanymi, zaś inkryminowanego dnia świadek O. przebywał w mieszkaniu matki pokrzywdzonego, jego zaś relacja odnośnie przebiegu zdarzenia umożliwiłaby dokonanie ustaleń w oparciu o dowody o charakterze obiektywnym;

III. art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji, względnie ich pobieżną analizę.

W konkluzji kasacji wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się częściowo zasadna.

Jeśli chodzi o zarzuty zawarte w pkt I i II kasacji, trzeba zauważyć, że nie odpowiadają one specyfice nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. Zarzuty te odnoszą się w sposób niezawołowany do poprawności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, w tym ustaleń faktycznych poczynionych przez ten Sąd, co zgodnie z art. 519 i art. 523 § 1 k.p.k. jest w kasacji niedopuszczalne.

Inaczej rzecz ma się jeśli chodzi o zarzut zawarty w pkt III kasacji, gdzie zarzucono nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji, względnie ustosunkowanie się do nich w sposób pobieżny. Ten zarzut okazał się zasadny i stał się podstawą uchylenia zaskarżonego wyroku. Przede wszystkim należy zauważyć, że Sąd odwoławczy w całości pominął zarzuty zawarte w osobistej apelacji oskarżonego T. S. (k. 1116). Podniesione tam zarzuty zarówno dotyczące poprawności dokonanej oceny dowodów i ustaleń faktycznych (np. wątpliwości dotyczące uznania za wiarygodne zeznań świadka G. S.), nie zostały w ogóle rozważone w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego.

Standard rzetelnej kontroli odwoławczej naruszono także jeśli chodzi o apelację obrońcy skazanych. Zawarte tam zarzuty dotyczące oceny dowodów zostały omówione w większości dość ogólnikowo, a niektóre szczegółowe zarzuty (np. kwestia pozostawiania pokrzywdzonego w czasie czynu w stanie odurzenia, zarówno alkoholem, jak i środkami psychotropowymi) zostały pominięte

milczeniem. Mimo wyraźnego zarzutu zawartego w apelacji obrońcy nie rozważono też w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego kwestii poprawności wymiaru kary orzeczonej wobec skazanego T. S. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wskazuje na to, że uzasadnienie to sporządzone zostało wyłącznie w odniesieniu do oskarżonego J. G., mimo tego, że wniosek o uzasadnienie wyroku złożony został przez obrońcę obu oskarżonych w imieniu zarówno J. G., jak i T. S. (k.1176 akt).

Powyższe mankamenty uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego niewątpliwie stanowią naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., który wymaga, aby Sąd odwoławczy rozważył wszystkie podniesione w apelacji zarzuty, oraz art. 457 § 3 k.p.k., zgodnie z którym w uzasadnieniu wyroku Sąd odwoławczy winien wskazać powody, dla których uznał zarzuty i wnioski apelacji za zasadne bądź niezasadne. Uchybienia te mają w ocenie Sądu Najwyższego charakter uchybień rażących i niewątpliwie miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie zapadłe w wyroku Sądu Okręgowego. Z tych powodów konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W ponownym rozpoznaniu Sąd odwoławczy rozważy wnikliwie wszystkie zarzuty zawarte zarówno w apelacji obrońcy, jak i w apelacji osobistej skazanego T. S., a w uzasadnieniu zapadłego wyroku szczegółowo i wyczerpująco przedstawi powody, dla których te zarzuty uznał za zasadne, bądź niezasadne, stosownie do dyspozycji art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.